

ΠΟΛΩΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΕΡΡΙΚΟΥ ΣΙΕΓΚΕΒΙΤΣ

ΕΠΑΝΩ ΣΤΟΝ ΟΛΥΜΠΟ

ΤΑΝ μιά νύχτα άνοιξιάτικη, νύχτα αιωπληλή, άσημενη, μοροβολημένη από γιαιοσιμιά, όργη από βροσιά.

Ή πανσέληνος τραβούσε τó δρόμο της πάνω άπ' τόν Όλυμπο κι' έρριχνε άπάνω στή χιονοσκεπαστή κορυφή του μιά λάμψη γλυκειά,χλωμή, άπαλη. Στους πρόποδες του βουνού, πού δεσποεί της κοιλάδος των Τερπών, πού τ' βαθεία της σούδεντρα, άντηχούσαν τά τραγούδια των άηδονιδών—παράπονα λαγγεμένα, τρυφερά καλέσματα, πόνοι πού μόλις άκου-

γόντουσαν και σβάνανε... Κι' όταν σταματούσαν, ή σιωπή γινότανε τόσο βαθεία, ώστε νόμιζε κανείς πως άκούει άπάνω στά ύψη τó χιόνι νά λιώνη στις θερμές πνοές του Μάη.

Νύχτα μαγική, θεία, νύχτα άνοιξιάτικη.

Μιά τέτοια νύχτα έφτασαν στον Όλυμπο οι άπόστολοι Πέτρος και Παύλος και κάθισαν σ' ένα ύψωμα της γής για νά καλέσουν μπροστά στό δικαστήριό τους τίς θεότητες του άρχαίου κόσμου. Οι φωτιστέφανοι, πού περιέβαλλαν τά κεφάλια τους, έρριχναν φωτεινές άνταύγειες στά λευκά μαλλιά, στά μαζεμένα φρυδιά και τά άυστηρά βλέματα των άποστόλων. Πió κάτω, μέσ' τó βαθύ σκοτάδι των δέντρων, στεκόταν οι παλαιοί θεοί έγκαταλειμμένοι, λησμονημένοι, φοβισμένοι, περιμένοντας την καταδίκη τους πού θά τους έκμηδένιζε.

Σέ κάποια στιγμή, ό Πέτρος ύψωσε τó χέρι του. Σ' αυτό τó κάλεσμα ό Ζεύς, ό νεφελιγενρέτης, βγήκε από τόν όμιλο των άλλων θεών και προχώρησε προς τούς άποστόλους. Δυνατός και τρομερός καθώς ήταν άκόμα, βάλεγε κανείς πως τόν ειχε σκαλίσει ό θείδιος στό μάρμαρο, άν και φαινόταν γερασμένος και σιωπηλός. Ένας γέρικος δετός σουρνόταν στά πόδια του άφέντη του, ένώ, πελιδνός και σκουριασμένος, έτοιμος νά οβήση, ό κεραυνός ξεφύγει από τά χέρια του πατρός των θεών και των ανθρώπων.

Μόλις παρουσιάστηκε μπροστά στους άποστόλους, ή συναίσθησις της παντοδυναμίας του επί τóσους αιώνες, φούσκωσε στό στήθος του γλιαντος και, ύψώνοντας τó κεφάλι μέ περιφάνεια, έβριζε στό γέρο φαρά της Γαλιλαίας ένα βλέμμα γεμάτο περιφρόνησι, όργη και τρομερές άπειλές. Συνηθισμένος νά φοβάται τόν κύριο του, ό Όλυμπος άνασκήρτησε ως τά τριβάθια του. Τά δέντρα σάλεψαν τρομαγμένα. Τά τραγούδια των άηδονιδών ξεψύχισαν κ' τ' τ' τ' φεγγάρι πού πλανιόταν πάνω ά τά χιόνια, έγινε κατάχλωμο. Ό άετ μέ τó άγκυλωτό ράμφος του έβγαλ ένα τελευταίο μουγκρισμα κι' ό κραυγός, ξαναζώντανεύοντας για μιά στιγμή, σύρθηκε θυμωμένος μπρός στά πόδια του θεού κι' ώρθωσε σφυρίζοντας τó τριγωνικό κεφάλι του, σάν έρπετό έτοιμο νά ξεχύση τó φαρμάκι του.

Μά ό Πέτρος τόν ποδοπάτησε και τόν έκανε νά χαθή μέσα στή γή. Έπειτα, γυρίζοντας προς τόν κύριο των άστρατών, τού ειπε :

— Έσοι καταραμένος και καταδικασμένος εις τούς αιώνας των αιώνων!

Άκούοντας αυτά τά λόγια ό Ζεύς χλώμιασε τόσο ώστε νά φαίνεται πειά σάν φάντασμα, μισθύριος μέ τά μελανισμένα χείλη του ή λέξι «άνγκη» και χάρθηκε, σάν νά τόν κατάπιε ή γή!...

Έπειτα από τόν Διαπήγε και στάθηκε μπροστά στους άποστόλους ό Ποσειδών, μέ τó πρόσωπό του πλαισιωμένο από μαζρές μυσάκλες, μέ μάτια άπ' τά όποια περνοσαν γλυκές λάμψεις, κρατώντας στό χέρι του μιά έξοντισσμένη τριαινα.

— Ό Πέτρος τού μίλησε τότε και τού ειπε τά εξής :

— Ούτε θ' άναστατώσης, ούτε θά γαληνέψης πειά τά κύματα, ούτε θά όδηγήσης πειά σέ σίγουρο λιμάνι τά καράβια πού πλανιούνται στον άπειρο πόντο. Αυτό στό έξής θά είνε δουλειά

του Άστρου των Θαλασσών, της Παναγίας.

Άκούοντας αυτά τά λόγια ό θεός, χτυπημένος στην καρδιά, στέναζε πονεμένα και ωριάριστηκε άπάνω σέ μιά νεφέλη πού χάθηκε.

Κ' ήρθε ή σειρά του Άπόλλωνα, του θεού μέ τó άσημέ νιο τόξο και ή χρυσή λύρα. Όμοιος μ' ένένα λευκές στήλες, ή Μούσες τόν άκολούθησαν μπροστά στους άγίους άποστόλους. Βλέποντάς τους, στάθηκαν αστισσιμένες, άπολιθωμένες, χωρίς πνοή στά χείλη, χωρίς έλπίδα στην καρδιά. Μά ό άχτινός θεός μέ φωνή έξαίσια μελωδική, ειπε στον Παύλο :

— Μή μέ σκοτάίνεις, κύριε, μέ βολήσθαι με. Άλλοιώς, θ' αναγκαστής νά μέ ξαναφέρης στή ζωή. Είμαι τó άνθος της ανθρώπινης ψυχής, ή γαρά της, τó φώς της και τó ξεπέταμα της προς ό,τι είναι θείο. Ξέρεις ό,τι οι έπίγειοι ύμνοι δέν θάφταναν ποτέ στον ούρανό άν τους έκοβες τά φερά σου. Σάς έξορκίζω, άγιοι άνθρωποι, μή σκοτάίνετε τούς ύμνους...

Έπακαλούθθηκε μιά στιγμή σιωπής. Ό Πέτρος ύψωσε τά μάτια του προς τόν ούρανό. Ό Παύλος άπόθεσε τά χέρια του, στή λαβή της ραμφιας του, άκούμησε σ' αυτή τó μείωπό του κι' έμεινε βυθισμένος σέ βαθείς στοχασμούς. Τέλος, βγαίνοντας από τή συγκέντρωσι του, χάραξε μέ μιά γαλήνια χειρονομία τó σημείο του σταυρού πάνω άπ' τó ύπερλαμπρο κεφάλι του Άπόλλωνα και ειπε :

— Ζήσε, ω Ποίσις!

Ό Άπόλλων κάθισε στά πόδια του άποστόλου κι' άρχισε νά παίζη τή λύρα του. Ή νύχτα φατίστηκε γλυκά, τά γιαιοσιμιά έξέγυσαν άρώματα πιδό διαπεραστικά, ή πηλός κελάιθισαν μελωδικά κι' όμοιος μ' ένα κοτάδι από λευκούς κύκνους, οι Μούσες ένωσαν τίς φωνές τους πού έτρεμαν άκόμα από συγκίνησι για νά τραγουδήσουν βροσερά λόγια, άγνωστα ως τότε στον Όλυμπο...

Έπειτα άλλες θεότητες παρέλασαν μιά- μιά μπρός στους άποστόλους, ένώ ή συνοδεία του Βάκχου πού την άποτελούσαν άγριοι και τρελλοί Φαύνοι και Σάτυροι, μέ κεφάλια στεφανωμένα μέ κισσούς κι' άμπελόφυλλα, διέσχισε τόν άέρα μ' ένα γρήγορο πέταμα, βγάζοντας κραυγές λίσσας κι' άπειλίας, πριν γκρεμιστή στην άπύθμενη άβυσσο για πάντα.

Έξαφνα μιά νέα θεά παρουσιάστηκε μπρός στά μάτια των άποστόλων. Μεγαλοπρεπής, άτρόμητη, όμοια μέ τή υπερφάνεια την ίδια, δέν θέλησε ν' άκούση, τίποτε και μίλησε πρώτα, λέγοντας μ' ένα μικρό χαμόγελο στά χείλη :

— Είμαι ή Παλλάς Άθηνά... Είμαι πλάσμα άγνό κ' ιδανικό, και δέν σάς ζητάω νά μου χαρίσετε τή ζωή. Ό Όδυσσεύς ώριμος πειά στά χρόνια κι' ό νεαρός Τηλέμαχος μ' εύλόγησαν κ' οι δύο γιατί άκολούθησαν τίς συμβουλές μου. Δέν φοβάμαι καθόλου μήπως μου στερήσεις την άθανασία. Γιατί δέν ήμουν, δέν είμαι και δέν θά είμαι ποτέ παρά μιά άπισιατή σκιά.

Τέλος ήρθε ή σειρά της πιδό ώρας και της πιδό λατρεμένης άπ' τίς θεές. Πηλοσάες γλυκά, νοητευτική, λουσιμένη στα δάκρυα. Κάτω άπ' τή λεκότινα του στήθους της έπαλλε, σάν σκαλωμένο πολληλή καρδιά της γεμιστή άγωνία. Τά χείλη της έτρεμαν όπως ένός παιδιού πού φοβάται μιά σκληρή τιμωρία, Γονατίζοντάς μπροστά στά πόδια των άποστόλων και άπλώνοντας προς αυτούς τά θεικά μπράτσα της τούς ικέτευσε μέ φωνή ταπεινή και φοβισμένη.

— Είμαι ή Άφροδίτη! Είμαι μ' άμαρτωλή πού νοιάθει δέν εαυτό της έννοχο. Μά, ω κύριο, ένώ είμαι ή εδουχία των ανθρώπων... Έλεος, δότε μου χάρη!

Ή ταραχή κ' οι λυγμοί της έμπόδισαν νά πη περισσότερα. Ό Πέτρος την κύνταξε μέ συμπόνια, κι' άπόθεσε τó πατριαρχικό χέρι του στα χρυσά κύματα των μαλλιών της θεάς. Ό Παύλος πάλι τής μίλησε και χαϊδεύοντας την μ' ένα κρίνο πού έκοψε από κεί πλάδι και ειπε :

— Νά έσοι σάν τó έξής, άγνή σάν (Ή συνέχεια εις την σελίδα 2257)

ΕΝΑ ΠΟΛΥΤΙΜΟ ΔΩΡΟ

Έκτός των άλλων της έλεκτιών εκδόσεων ή διεύθυνσις του «Μπουκέτου» απεράσιος νά προσφέρει στους άναγνώστους της—δωρεάν σκεδόν—και τó περιοισμον άμυκαπετών του Πούλ Φεβάλ ό στούγγημα «Καπετάν Φάντασμα», τόνον άγκάδη έξ 640 σελιδών!...

Ό «Καπετάν Φάντασμα» θύδιανέμεται μόνον εις τά γραφεία μας, μέ 4 δελτία του «Μπουκέτου» και 20 δραχμάς.

Όσοι εκ των έχοντων επιθυμούν νά άποκτήσουν τó άριστούμοιον νά άποκτήσουν τó άριστούμοιον αυτό, πρέπει νά μās άποστείλουν ή έπίσης δελτία και 20 δραχμάς, και τó βιβλίον θά τους ταχυδρομηται άμέσως εις τήν διεύθυνσιν των.

ΟΜΙΧΛΗ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 2230)

αυτόν. "Ακουσε τὸν θόρυβο τὸ μωτὸρ τοῦ, μὰ δὲν εἶχε δεῖ τί-
ποτε... Αὐτὴ ἡ εὐλογημένη ὀμίχλη τὰ ἔκανε ὅλα ἀόρατα !
Ὁ Νέιλσον, μὲ τὸ φορτίο τοῦ στοὺς ὤμους τοῦ, προχωροῦσε
ἀργά. Ἡ ὀμίχλη ποὺ τὸν προστάτευε, τὸν ὑποχρέωνε ἐπίσης νὰ
εἶνε καὶ προσηυητικός.

"Ἐξαφνα, μπρὸς στὰ πόδια τοῦ, ἔνοιωσε μᾶλλον παρά εἶδε
τὸ κενὸν ποὺ ἔχασκε ἀπὸ κάτω τοῦ.

Τὴν ἴδια στιγμή ὁ Μάκ Βάιρ σάλεψε καὶ πρόφερε μερικές ἀ-
κόκια ἀκατανόητες λέξεις. Τότε ὁ Νέιλσον, καταβάλλοντας μιὰ
ὑπερτάτη προσπάθεια ἀνασκήκωσε τὸ φορτίο του καὶ τὸ γκρέ-
μισε μὲ τὸ κεφάλι μπροστὰ στὸ κενό... ἤξερε — τὸ εἶχε δεῖ πρὸ
ὀλίγου, ὅταν ξαναῤῥθε ὡς τοὺς θράχους αὐτοὺς — ὅτι ὑπῆρχαν
κάτω ἀπότοιμοι, αἰχμηροὶ θράχοι, ὅπου ὁ ντέκτεβιθ θὰ συντρι-
βόταν.

"Ὅταν οἱ ἀστυνομικοὶ μπήκαν στὴν κἀμαρὴ τοῦ, ὁ Νέιλσον θρι-
σκόταν τὸν κρεθῶθι τοῦ. Ἐχε ἀποκοιμηθῆ ἰκανοποιημένος ἀπὸ
τὴν ἐπιτυχία τοῦ. Μὰ ἐξυπνηθε ἀναπνδώντας καί, καθὼς εἶδε τὸν
Μάκ Βάιρ μπροστὰ τοῦ, νόμισε πὼς ἔλεπει φάντασμα.

— Δὲν εἶσαι τόσο ποιηρὸς ὅσο φαίνασαι ! Νέιλσον ! τοῦ εἶπε
ὁ νεαρὸς ἀστυνομικός. Ἐσὺ μὲ βοήθησες νὰ σωθῶ, ἐγάζοντάς
μου τὰ ρούχα μου καὶ τὰ παπούτσιά μου... Καί, ἔξερεις, τὸ κρύο
νερὸ μ' ἔκανε νὰ συνέλθω ἀπὸ τὸ ναρκατικό ποὺ μὲ πότισες..

— Μὰ οἱ θράχοι ; τραύλισε ὁ Νέιλσον ποὺ τὰ εἶχε χαμένα.
Πῶς δὲν ἔγινε λυῶμα σ' αὐτοὺς ;

— Οἱ... θράχοι ; ξαναεἶπε ὁ Μάκ Βάιρ, μὴ καταλαβαίνον-
τας.

Καὶ γύρισε πρὸς τοὺς ἀστυνομικοὺς ποὺ τὸν συνάδωναν, κυτ-
τάζοντας τοὺς ἐρωτηματικά. Αὐτοὶ τότε τοῦ ψιθύρισαν μερικά
λόγια ποὺ ὁ Νέιλσον ὁ «κουφός» δὲν τὰ ἄκουσε.

— Τελὸς εἶδα ὡστόσο αὐτοὺς τοὺς πελωρίους θράχους τὴν πρώ-
τη φορὰ ποὺ πήγα στὴν ἀκτὴ ! ψιθύρισε ὁ κακοῦργος.

— Ναι, τοῦ ἀπάντησε ὁ ἀστυνομικός, αὐτοὶ οἱ θράχοι ὑπάρ-
χουν καὶ τοὺς εἶδες πραγματικά τὴν ὥρα τῆς ἀμπώτιδος. Μὰ
θέλησες νὰ μὲ ξεκάνης, χωρὶς νὰ λογαριάσης τὴν παλῖρρεια.
Καὶ θ' ἀγνοῦσες χωρὶς ἄλλο ὅτι ἡ παλῖρρεια εἶνε πῶς μεγάλη σ'
αὐτές τες ἀκτές ἀπ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου... Τὰ νερά λοιπὸν
εἶχαν ἀνεθῆ πολὺ, ὅταν μὲ γκρέμισες κάτω κι' ἔτσι μπόρεσα νὰ
κόλυμψω μὲ ὅλη μου τὴν ἀνεοί.

Καὶ γυρίζοντας πρὸς τοὺς συντρόφους τοῦ πρόσθεσε:

— Τί τύχη ἀνέλπιστη γιὰ μένα ἡ ὀμίχλη !... Αὐτὴ μ' ἔσωσε...

Πέρασε κατόπιν τῆς χειροπέδης στὸν Νέιλσον.

Ὁ κακοῦργος θλασθημοῦσε μὲ λύσσα:

— Νὰ πάρη ὁ διάβολος τὴν ὀμίχλη ! Κι' ἐγὼ πὼς τὴ νόμιζα
γιὰ συνένοχό μου !...

W. R. BIRD

ΜΟΛΙΕΡΟΣ, Ο ΒΑΣΑΝΙΣΜΕΝΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 2246)

οὔνται, ἄναψε ἕνα κερὶ... Ἡ μικρὴ φλόγα ἀρχισε νὰ χορεύη ἀ-
νήσχη, ριχόνοντας στὸν τοίχο φανταστικές σκιές.

Ὁ Μολιέρος κοιτόνταν ἔσπλωμένος στὸ κρεθῶθι τοῦ... Κι' Ἐ-
ξαφνα ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ ἀρχισε νὰ θγαίνει ἀφθονο αἶμα...

— Θεέ μου ! φώναξε ὁ φίλος τοῦ Μπαρόν ποὺ παρυστοκόταν
δίπλα τοῦ.

— Δὲν εἶνε τίποτε ! τοῦ ἀπάντησε καθησυχαστικά ὁ Μολιέρος.
Δὲν εἶνε ἡ πρώτη φορὰ... Πήγαινε νὰ φωνάξης τὴ γυναῖκα
μου !...

Ὁ Μπαρόν θῆκε ἔξω τρέχοντας.
Καθὼς ἀνοίξε τὴν πόρτα, σχηματίστηκε ρεῦμα κι' ἔσβυσε τὸ
κερὶ...

"Ὅταν ἔπειτ' ἀπὸ μιὰ στιγμή, ἔναγύρισε μαζί μὲ τὴν Ἀρ-
μάνδη, ὁ Μολιέρος ἦταν νεκρός. Μαζὺ μὲ τὸ κερὶ εἶχε σβῶσει
κι' ἡ ζωὴ τοῦ.

ΕΠΑΝΩ ΣΤΟΝ ΟΛΥΜΠΟ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 2218)

αὐτὸ τὸ κρίνο καὶ γιὰ τὴν ἐδοῦ (ἰ τῶν ἀνθρώπων, ζῆσε πάν-
τοτε.

"Ἡ ἀγυὴ πρόβαλε... καὶ χρωμάτισε τὸν ὀρίζοντα μ' ἕνα τρι-
ανταφυλλεῖο χρώμα. Τ' ἀηθόνια οἰώπασαν, μὰ ἡ καρδερίνες, ἡ
ὕπολαιδες καὶ τὰ σπουργίτια, προβάλλοντας τὰ κεφαλάκια τους
καὶ τινάζοντας τῆς σταγονές τῆς θροισαῖς ποὺ ἔλαμπαν στὰ φτε-
ρὰ τους, ἀρχισαν μὲ τὰ πιὸ χρομαμένα κελιδήματα τους νὰ
χαϊρετοῦν τὴν καινούργια ἡμέρα...

"Ἡ γῆ ἐμπνδσε χαμυγελαστὴ καὶ φωτεινὴ. Οἱ παλῖοι θεοὶ
εἶχαν πεθάνει. Μὰ ἡ ποίσις, ἡ Σοφία κι' ἡ Ὁμορφία τῆς ἔμει-
ναν...

ΕΡΡΙΚΟΣ ΣΙΕΓΚΕΒΙΤΣ

Η ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ ΤΗΣ ΚΙΝΕΖΑΣ ΓΚΡΕΤΤΑ ΓΚΑΡΜΠΟ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 2232)

τοὺς δύο. Ἡ ἀλήθεια θὰ φανερωτόταν ἀπὸ τὴ μιά μέρα στὴν
ἀλλη.

Καί, πράγματι, παρ' ὅλη τὴν ἐξυπνάδα τῆς, ἡ νέα γυναῖκα
δὲν κατώρθωσε νὰ κρύψῃ ἐπὶ πολὺν καιρὸ τοὺς δύο γάμους τῆς.
Κι' ὅταν μαθεύτηκε ἡ ἀλήθεια, ὁ καθέννας ἀπὸ τοὺς συζύγους
τῆς συγχώρεσε μὲν τὴν ἀπιστή, ἀλλὰ ὅλη ἡ ὀργή τοῦ κι' ἡ μα-
νία τοῦ ἔξεσπασε στὸν ἀντίηλο τοῦ. "Ἐνα-μῖσος ἀγριο, ἀδυσώ-
πητο τοὺς ὠρθωσε ἐναντίον ἀλλήλων κι' ὁ καθέννας ὑπέβαλε μῆ-
νυσι ἐναντίον τοῦ ἄλλου.

Τὴν παραμονὴ ἑμὸς τῆς δίκης ἡ Γιουάν Αἰ-Γιού, ἀπελπισμέ-
νη, ἀποφάσισε νὰ ἔξαφανισθῆ ἀπὸ τὸν κόσμο καὶ μιὰ δυνατὴ
δόσις ὅπου ἔδωσε τέλος σ' αὐτὸ τὸ δράμα. Πρὶν αὐτοκτονήσῃ,
ἡ Γιουάν, ἔγραψε τὴν ἐλξὴς σημειῶσι στοὺς δύο συζύγους τῆς:

· «Ἐν θέλω νὰ εἶμαι μεταῶς σας ἀφορμὴ διζνοῖας. Ἀκολούθῳ τὸν
πιὸ γλυκὸ ὀρόμο σιωπηρίας».

"Ἡ κηδεῖα τῆς μεγάλης καλλιτεχνίδος ὑπῆρξε μεγαλοπρεπεστά-
τη κι' ὅλη ἡ Σαγκάη τὴν παρακολούθησε. Τὸ φέρετρο μόνου τῆς
Γιουάν στοίχιζε ἑκατὸ χιλιάδες δολλάρια: ἦταν περιστοιχισμέ-
νο ἀπὸ ἕνα στέφανο λουλουδιῶν ἀπὸ σκαλιστὸ κι' ὀλοκάθαρο
χρυσάφι.

Ἡ ἐπικήδειες τελετῆς θάσθησαν ἐννέα ἡμέρες. Τὴν ἐνάτη μέρα
θῆκαν κρεμασμένους ἀπὸ δύο δέντρα κοντὰ στὸν τάφο τῆς Γιου-
άν, τοὺς δύο συζύγους τῆς.

ΖΩΑ ΠΟΥ ΚΛΕΒΟΥΝ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 2222)

ἔναγύριση στὸ δάσος, πήγαινε καὶ περιπλανιόταν γύρω ἀπ' τὰ
ἐξυλινὰ σπιτία, στὰ ὁποῖα ἔμεινε τὸ προσωπικό τοῦ ναυπηγείου. Ἐ-
κεῖ, περνώντας τὴν προθοσκίδα ἀπὸ τὰ παράθυρα ποὺ ἦσαν διά-
πλατα ἀνοιγμένα, λόγῳ τῆς μεγάλης ζέσης, ἀρπαξε διάφορα
ἐνδύματα κι' ἀντικείμενα ποὺ τύχαιναν μπροστὰ τοῦ. "Ἐπειτα,
ἔναγύριζοντας στὸ δάσος, τὰ παρέδιδε στὸν ἀφέντη τοῦ.

Ὁ Ζίνγκο ἦταν τόσο ἐξυπνος, ὥστε διάλεγε γιὰ νὰ κλέβῃ τίς
στιγμές ποὺ δὲν ἦταν κανεὶς γύρω. Κι' ὅταν καμμιὰ φορὰ, τὸν
ἔβλεπε κανεὶς τὴν ὥρα ποὺ ἔκλεθε, προσπειτοῦ "πὼς ἔπαίξε
μὲ τὰ κλεμμένα ἀντικείμενα, τὰ πετοῦσε στὸν ἀέρα, τὰ ζανά-
πιανε, τὰ ποδοπατοῦσε ἢ τὰ πήγαινε κατ' ἑ ἀφνε σὲ κανένα
ἄλλο σπιτί.

Μὰ στὸ τέλος, ἀφοῦ παρατηρήθηκαν ἐπανειλημμένες κλοπές, ἀν-
τελήφθησαν τὰ κόλπα του αὐτὰ, καὶ ὁ Ζίνγκο συνελήφθη.

Κι' ἐπειδὴ εἶχε πλήρη συναισθησι τῆς πράξεώς τοῦ, ὅταν ἔκλε-
θε, κατεδικάσθη σὲ πέντε ἐτῶν φυλάκιση.

Αὐτὴ ἡ καταδίκη θυμίζει τίς καταδικές ζῶων κατὰ τὸν μεσαι-
ωνα, ὅποτε τὰ ἔκαιναν ζωντανὰ γιὰ κλοπές καὶ γιὰ ἄλλες ἐγ-
κληματικές πράξεις.

Η ΣΥΝΕΡΓΑΤΙΣ

(Συνέχεια έκ τής σελίδος 2252)

— Ἐπιστρέψατέ μου τὰ ποιήματά μου, κύριε... Ἄν εἶχαν ἀπὸ κἀ-
τω τὸ ὄνομα ἐνὸς γνωστοῦ ποιητοῦ, θὰ τὰ δημοσιεύατε... (Βά-
ζοντας τὰ χειρογράφα τῆς στὴν τσάντα τῆς). — Δὲν θὰ ἔγγρα-
φῶ συνδρομητριά σας...

ΦΩΛΛΕΜΠΑΡ. — Ὅπως θέλετε... Ἐτεῖ ὁμως δὲν θὰ φιλάτε
τὸν ταχυδρόμο.

Ἡ κ. ΝΤ' ΕΣΠΟΝΓΙΑΚ (ἀπειλητικά). — Ἐέρετε, κύριε, τί
θὰ πῆ τὸ μῖσος μῖας γυναίκας ἰσχυρῆς στὴν πόλι τῆς, ὅπως ἐ-
γὼ... Ἐέρετε, κύριε, ὅτι ὑπάρχουν στὴν Γαλλία 362 νομοὶ κι'
ἀν 362 γυναῖκες ποὺ ἔχουν κάποια ἐπίδρασι στὸν νομὸ τους γι-
νότουσαν δεκτές ὅπως ἐγὼ ἐδῶ, τὸ περιοδικὸ σας θὰ ἔκλεινε...

ΦΩΛΛΕΜΠΑΡ. — Ἄ, κυρία, ἀν δεχόμουν 362 ἐπισκέψεις ἑάν
τὴ δικὴ σας δὲν θὰ ἀντεῖχα πειά. Θὰ πήγαινα κατ' εὐθεῖαν στὸ
φρενοκομεῖον.

CHARLES FOLEY